וקסבר *עד ועד בכלל ומי סבר ליה כוותיה

והא מפליג פליג עליה (*דתניא) *משחרב

בית המקדש התקין רבן יוהגן בן זכאי שיהא

יום הגף כולו אסור אמר לו רבי יהודה

והלא מן התורה הוא אסור דכתיב עד עצם

היום הוה עד עיצומו של יום רבי יהודה

הוא דקא מעי הוא סבר מדרבנן קאמר ולא

היא מראורייתא קאמר והא התקין קאמר

מאי התקין דרש והתקין: מתני י"ם הראשון

של חג שחל להיות בשבת כל העם פוליכין

את לולביהן לבית *הכנסת למחרת משכימין

מפני שאמרו חכמים אין אדם יוצא ידי

חובתו ביום טוב הראשון בלולבו של חבירו

ושאר ימות ההג אדם יוצא ידי חובתו

בלולבו של חבירו רבי יוסי אומר *ייום מוב

הראשת של חג שחל להיות בשבת ושכח

והוציא את הלולב לרשות הרבים פמור

מפני שהוציאו ברשות: גַבַּן' מנה"מ דת"ר

*יולקחתם שתהא לקיחה ביד כל אחד

ואחר *לכם ימשלכם להוציא את השאול

ואת הגזול מכאן אמרו הכמים *אין אדם

יוצא ידי חובתו בי"ם הראשון של חג בלולבו

של חבירו אלא אם כן נחנו לו במתנה ומעשה ברבן גמליאל ורבי יהושע ורבי

אלעזר בן עוריה ורבי עקיבא שהיו באין

בספינה ולא היה לולב אלא לרבן גמליאל

בלבד שלקחו באלף זוו נמלו רבן גמליאל

ויצא בו ונתנו לרבי יהושע במתנה נמלו

רבי יהושע ויצא בו ונתנו לרבי אלעזר בן

עזריה במתנה נמלו רבי אלעזר בן עזריה

ויצא בו ונתנו במתנה לרבי עקיבא נמלו

ר"ע ויצא בו והחזירו לרבן גמליאל למה לי

למימר החזירו מלתא אגב אורחיה קא משמע

לן ימתנה על מנת להחזיר שמה מתנה כי

הא *דאמר רבא יהא לך אתרוג זה על מנת שתחזירהו לי נמלו ויצא בו החזירו

יצא לא החזירו לא יצא למה לי למימר

שלקחו באלף זוז להודיעך °כמה מצות

חביבות עליהן א"ל מר בר אמימר לרב אשי

אבא צלויי קא מצלי ביה מיתיבי *הלא יאחז

אדם תפילין בידו וספר תורה בחיקו ויתפלל

עד שלם עד (א) שלמו של יום - כל היום קרוי שלם היום: וקסבר מד ומד בכלל ולא דריש עד ולא עד בכלל להתירו בהאיר מזרח ים שומר עד הביאכם: וכם מיפלג פליג - רבי יהודה עליה שמלינו תורה אור שתמה רבי יהודה בדורו על ההנת

"עד עצם היום הזה עד עיצומו של יום יינה ריב"ז למה תלה הדבר בעלמו דמשמע כנ לעשות סייג בא והלא מן התורה הוא [נדסת ס: אסור: דרש - המקרא עד ועד 3 200 בכלל : וכפקין - לפי שהיו רגילים מנחות סת לאכול חדש מחצות ולהלן כשהיה הבית קיים עד עכשיו הולרך לחקן: בותביי יים הרפשון כויי דאמריכן לקמן (דף מג-) דדוחה מלות לולב שבת בי"מ הרחשון לבדו : מוליכין מם לולכיהן מערב שבת: שבולימו ברשום · ברשות מלוה שהיה טרוד במלוה ומחשב ועסוק וממהר לעשותה ומתוך כך טעה ושכח שהוא שבת (לקמות.מד.: וקסבר רבי יוסי טעה בדבר מלוה ושגג בדבר כרת פטור מקרבן: בבן מנם סני מיני - דחין אדם יולא בלולבו של חבירו : לכם משלכם . משמע: למה לי למימר החזירו . מה אנו למידין מחזרה זו דאלטריך ססחים פב: תכא למיתנייה במתני': כא קמ"ל. דר"ג ע"מ שיחזירוהו לו נתנו להם ואפ"ה הויא מתנה עד שילאו בו: כסדרו לו ילא. דמתנה על מנת ולקמן מג.] ^{שם} להחזיר מתנה היא והרי החזירו לו אבל אם לא החזירו אגלאי מלחא דמעיקרא גזול הוא בידו: ה"ג למה [מוספ׳ סי:] ליה למימר שלקחו באלף זוז להודיעך כמה מלות חביבות עליהם: כוכ מללי ביה - כשהיה מתפלל היה לולבו בידו מרוב חיבתו עליו היה מתפלל בו : לה יחתו הדם כו' ויתפלל -מפני שטרוד הוא במחשבתו שלא יפלו (א) רש" די מידו ויתבזו ואין דעתו מיושבת עליו בתפלתו: לא יישן בסם לא שינם קבם ולה שינם פרהי - שמה יפלו מידו והכי אוקימנא ליה בהישן (נעיל דף טי) דהח דקתני לח קבע ולח עראי בדנקים ליה בידיה: סכין. מתיירא שמא יפול ויתקע לו ברגלו: וקערב - מליחה: ומעום . שלח יתפזרו : וככר · שהם יפול יהח כמאם : לאו מלום נינפו - לאוחזן [כ'ב קלו: והויין עליו למשא לפיכך טרוד במשאם וכבד עליו משאם ושמירתם: ככא -נטילתה ולקיחתה מצוה היא ומתוך שחביבה מנוה עליו אין משאה ושימורה כבד עליו ולא טריד: קורם ברכות כג

בסורם - לריך להניח הלולב לפי

שגולל ס"ת ופותחו: נכנם לבים

יולא ישתין בהן מים *'ולא יישן בהן לא שינת סמדרש - טריד בשמטתא ויפול מידיו: [שכ: לשילכו.] קבע ולא שינת עראי ואמר שמואל "סכין וקערה ככר ומעות הרי אלו כיוצא בהן התם לאו מצוה גינהו ומריד בהו הכא מצוה נינהו ולא מריד בהו תניא *רבי אלעזר בר צדוק אומר [מססס סיכ כך היה מנהגן של אנשי ירושלים אדם יוצא מביתו ולולבו בידו הולך לבית הכנסת לולבו בידו קורא קריאת שמע ומתפלל ולולבו בידו קורא בתורה ונושא את כפיו מניחו על גבי קרקע הולך לבקר חולים ולנחם אבלים נליון השים לולבו בידו נכנס לבית המדרש משגר לולבו ביד בנו וביד עבדו וביד שלוחו גמ' מנו מאי קמ"ל להודיעך כמה היו זריזין במצות: רבי יוסי אומר י"ט: אמר אביי

בו לחירות"): [אם לאו לא ילא . ומה שלא החזירו רבי יהושע לרבן גמליאל אלא נתנו לרבי אלעזר בן עזריה ורבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא דעתו של רבן גמליאל דים אילימה: שבח והוציא הלולב היה שילחו כולם ואח"ב יחזירוהו : ראבור שמואל סכין וקערה וככר ומעות הרי אלו כיולא בהן - אלטריך ליה לשמואל למימר דלא תימא דווהא תפיליו וס"ת דאיכא בזיוו כחבי החודש דנהילחו מריד דרו מהי ואיו דמחי מחויד

ולקחתם שתהא לקיחה לכל א' וח׳ - מדלא כתיב ולקחת לשון יחיד וגבי סוכה לא לריך קרא דהא כתיב כל האורח : ארא א"כ נתן לו במתנה. ובאתרוג השותפין נמי לא 🖰 כי ליכא שומר והכי מתוקמא קראי אין שומר שד עלם ועד בכלל נפיק כדמוכח בשילהי יש טחלין (ב"ב דף קלו: ושם) גבי חחין שקט

אתרוג בתפיסת הבית ולא חשיב קיא ג דמיי שם פוש"ם שלו כיון דאין מיוחד שלו אלא כשאול הוי ואיט יוצא בו ומה שנהגו הקהל [פיל דתנו] לקטת אתרוג בשותפות מלמדין אותן סיב ה מיי פים מסלי שיהו כולם נותן כל אחד ואחד חלקו לחבירו על מנת להחזיר ויש לסמוך דכיון דקנאוהו על מנת לנאת בו סיג ו מייי פיד מסלי ואע"ב שלה פירשו סתמה דמלתה הפלין כלכם יו כחילו פרסו דמי כיון דבשכין אחר , אין יכולין לנאח בו:

יכך אתרוג זה במתנה של מנת שתחזירהו לי בשום מקום אין מדקדק הש"ם בלשונו להקדים תכאי למעשה ותכאי כפול והן קודם איח ללאו אע"ג דבהכי מיירי אלא שמקלר ובאין כל אחד ואחד מכיר את שלו ונושלו לשונו לפי שלא על חידוש זה בא קמו פ מיי׳ שם ופ׳ו להשמיענו ולא דמי לתנאי ומעשה מד בדבר אחד דהייט כששניהם סותרים סמג שם ועשין מד בדבר חחד דהיים כששניים שינה כי טושיע שם וסיי מונג זה את זה כי ההיא דעל מנת שתחזיר לי את הגייר בפרק מי שאחזו (גיפין דף עם- ושם) וא"ת כיון דאמר ע"מ שתחזירו לי א"כ אם הקדישו אינו מקודש כדמוכה בסוף יש נוחלין (ב"ב דף קלו:) גבי שור זה נתון לך במתנה ע"מ שתחזירהו לי דכיון דקאמר לי מידי דחזי לי קאמר וא"כ היאך יצא והא אנן תנן בנדרים פרק השותפין (דף מחי) גבי מתנה דבית חורון שהם כקדישה מוקדשת דכל מתכה שאינה "שאם הקדישה לח תהא מקודשת לא שמיה מתנה וי"ל דה"ל הוי בידו להקדיש להיות קדוש כל זמן שהוא בידו עד שיחזיר ועוד דהתם כמי לא בהקדש חלוי טעם המתנה כדמוכח בנדרים ירושלמי דאמר עלה רבי ירמיה רבי יהודה אדם יוצא בי"ם הראשון בלולבו של הבירו אמרי בעי מעתה מתנה אין אדם נותן מנ"ל דת"ר ולקחתם מתנה לחבירו ע"מ שלח יקדשנה לכם סשלכם לחוציא לשמים ומשני מתני' כל מתנה שהיא כמתנת בית חורון שהיתה בערמה שאם הקדישה אינה מוקדשת אינה מתנה כלומר שלא נתנה לו שיהנה המקבל שום הנאה שבעולם אלא שיהא מותר לאביו של נותן זה ודאי הערמה בעלמא ולא שמיה מתנה שהרי לא זכה בה לענין עלמו לשום דבר וא"כ מה הקנה לו אבל הכא דמוכה ליה שיהנה בו שמיה מתנה ולא הזכיר שם הקדש אלא משום שעל הקדש היה מעשה ולשון כל מתנה אדם תפלין כידו ופ"ת שחינה וכו' מוכיח כן דמשמע שחינה מתנה לשום דבר גם סעודתו היתה מוכחת עליו שלא היה דעתו ליתן כלל לענין שום דבר רק שיבא אביו ויאכל כמו שמפרש שם בגמרא או משום דויתור אסור במודר הנאה אבל בעלמא מתנה היא אע"פ שאין יכול להקדישה כדתנן פרק בתרא דנדרים (דף פח-) שנותן לבתו מה שנושחת ונותנת לפיה ובפ"ק דקדושין (דף כנ: ושם) שנותן לעבד ע"מ שילח

כם א מיי פ"ב מכלי שנגות כלכה י: קי ב מיי' פיח מסלכום נולב כלכם י סמג עשין מד סום ע חייה סיי מרנה סעיף ג :

בס סעיף ד:

תפלה כלכה ה כתג משין ים מוש"ם היה סי' נו סעיף לו

ה'ח פי מג סעיף ח: קיד : מיי שם כלי מו סמנ שם סושיע הית סיי מד:

קשו ה מיי׳ פים מהלי ט"בוט כי׳ לו סעיף ה:

מסלי לולב סלי כד כשיף א נמציה:

רבינו חנגאל מתני' בי"ם הראשון זו ששנינו שאין את הנזול והשאול אא"כ נתנו לו במתנה כאשר ר"נ לר' ירושע כו'. ואסיק' כי הא דאמר רבא הילד אתרוג זה במתנה על מנת שתחזירהי לי החזירו יצא לא החזירו לא יצא: ירושלמי רב יעקב בר נחמן היה יהיב אתרונא לבריה היה אמר ליה לכשתוכה בו ובשצותו תחוירהו לי . וכן הלכה אמר מר בר אמי אבא דוה מצלי ולולבו בידו . ומותבינן שלה מהא לא יאתוו בזרועו ויתפלל כו'. ואסר שטואל סכין כיוצא בהן כלומר אסור להתפלל ואלו בידו ושנינן הללו לאו מצוה אבל לולב כיון דמצוה 'תניא א"ר אלעזר בר צדוק כך היה מנהג בני נכנם לבית הכנסת ולולבו בידו קורא שמע ומתפלל ולולבו בידו . קורא בתורה או נושא את כפיו מניחו על הקרקע: פיםקא ר' יוסי אומר י'ם הראשון של חג שחל להיות בשבת

ברה'ר פמור מתני

מכורת

השים

[לעיל כז:וב":

הנהות הב״ח

עד עלם עד שיצומו של יוב

- -6-69--השים

שיין ככ"ק דף ס ע"ב תוכ'